

съдѣйствуваѣть твърдѣ силно на голѣмы-ты работы. Человѣкъ ся развѣселѣва отъ добры-ты звукове, кои слуша, и кои-то като ся раздавать въ ухо-то му, повече го веселятъ; зачѣто-то веселба-та по-драга и по-въспрѣята, и никога ся не смѣщава отъ нѣкои новы чювствованія. Заведнѣждь като чюе человекъ, жѣлае друго повтореніе: той ся надѣва че това ще бѣже позгодно; ако человекъ е излѣганъ, сладость-та на пѣніе-то, что ся слуша не дозволява да жѣлае онова что има разлика, и надѣва ся за други повторенія, кои-то ще слѣдвать. Послѣ едно доказателство, дѣто пѣніе-то на славей е по-забѣлежително, е че то като пѣе ноцемъ, кога-то е най-благопрѣятно врѣмя, и като пѣе самъ, гласъ-тъ има сичкъ-тъ си хубавиѣкъ, и не е заглушенъ отъ нѣкой другой гласъ: той заглушя сичкы-ты други птичета съ мозговныя и флаутныя си гласъ и съ непрѣстанно-то си траеніе на църканіе-то му, кое-то държи нѣкой пѣть подвѣнайсетъ секунды. Нѣкой си приглѣдатель прѣбронѣлъ въ това църтею до шеснайсетъ разны повторенія, добръ опрѣдѣлены отъ пѣрвы-ты нѣтъ и послѣдны ноты, кои-то еж посрѣдѣ; слѣдъ това увѣрилъ ся е че атмосфера-та коя-то изпълня славейчныя гласъ, не е помѣлка отъ еднѣкъ милѣкъ на діаметра, най-вече кога въздухъ-тъ е тихъ, тогава може ся сравни съ человекскыя гласъ.

(Жено де Монтбеліардъ).